

Sygn. akt X P 32/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 r. we Wrocławiu

przy udziale -----

sprawy z powództwa R. T.

przeciwko (...) we W.

o uchylenie kary porządkowej

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 stycznia 2015 r. (data prezentaty) powód R. T. wniósł powództwo przeciwko (...) we W. żądając uchylenia nałożonej w dniu 11 grudnia 2014 r. kary upomnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż nałożona kara upomnienia jest nieuzasadniona, a wskazane w niej przyczyny nierzeczywiste. Jednocześnie powód zarzucił, iż nałożenie kary porządkowej miało miejsce z naruszeniem wymogów formalnych tj. przekroczenia termin do wymierzenia kary. Powód wskazał, iż w dniu 19 listopada 2014 r. powiadomił o zaistniałym zdarzeniu kolizji pracownika do spraw logistycznych, a w dniu 21 listopada 2014 r. wystąpił o wyjaśnienie przyczyn zdarzenia, w następstwie czego wezwano go do złożenia pisemnych wyjaśnień oraz prowadzono postępowanie wyjaśniające. Powód podkreślił, iż między zdarzeniem, a nałożeniem kary upłynął dwutygodniowy termin przewidziany przepisami kodeksu pracy dla wymierzenia przez pracodawcę kary porządkowej.

Powód dodatkowo wskazał, iż do uszkodzenia pojazdu doszło na skutek nieumyślnego, niezamierzonego działania. Powód podkreślił, iż chcąc wywiązać się z ciężących na nim obowiązków służbowych – odbycia spotkania, działał pod presją czasu i w dniu 19 listopada 2014 r. około godziny 14.00 wyjeżdżając samochodem F. (...) z siedziby strony pozwanej przy wykonywaniu manewru cofania, najechał na stojący na parkingu samochodu marki O. (...). Powód wskazał, iż po zdarzeniu dokonał oględzin pojazdu, a następnie udał się w celu kontynuacji wykonywania obowiązków. Powód podkreślił, iż nie zbagatelizował uszkodzenia pojazdu, gdyż zgłosił je kilkadziesiąt minut później dyspozytorowi oraz iż kierował się chęcią utrzymania dobrego wizerunku pracodawcy przez wypełnienie nałożonych obowiązków. Powód podkreślił, iż uszkodzenia pojazdu pozwały na kontynuowanie jazdy. Po zakończeniu pracy powód pozostawił

pojazd na terenie parkingu strony pozwanej. Odnosząc się do zarzutu korzystania przez powoda z samochodu marki F. (...) bez zatwierdzenia wyjazdu w karcie drogowej wskazał, iż regulamin wewnętrzny przewiduje możliwość, iż po przekazaniu protokolarnie samochodu służbowego, akceptacja wyjazdów następuje po wykonaniu wszystkich zadań. Powód podniósł, iż sugestie strony pozwanej jakoby celowo oddalił się z miejsca zdarzenia są ukierunkowane wyłącznie na naruszenie dobrego imienia powoda, zwłaszcza, że powód w dniu zdarzenia pozostawał do dyspozycji pracodawcy

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Argumentując swoje stanowiska strona pozwana podkreśliła, iż nałożenie na powoda kary upomnienia było skutkiem zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r. w następstwie którego doszło do uszkodzenia samochodu służbowego. Strona pozwana odnosząc się do daty nałożenia kary porządkowej wskazała, iż w okresie od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia 01 grudnia 2014 r. prace prowadziła komisja wyjaśniająca, która ustaliła w sposób jednoznaczny (mając na uwadze również wyjaśnienia powoda), iż doszło do zdarzenia w postaci uszkodzenia pojazdu strony pozwanej przy wykonywaniu manewru cofania przez powoda. Jednocześnie komisja ustaliła, iż w dniu 19 listopada 2014 r. powód nie poinformował bezpośrednio po zdarzeniu swojego bezpośredniego przełożonego o zaistniałym zdarzeniu. Strona pozwana podkreśliła, iż w świetle obowiązujących przepisów za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy pracodawca może stosować karę upomnienia. W ocenie strony pozwanej w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy faktyczne i prawne do ukarania powoda. Zdaniem strony pozwanej nałożenie kary porządkowej miało miejsce z uwzględnieniem wszystkich obowiązujących przepisów albowiem informacja o zdarzeniu przez osobę, która jest uprawniona do wymierzenia kary porządkowej została powzięta w dniu 01 grudnia 2014 r. po przekazaniu protokołu komisji wyjaśniającej zdarzenie, ponadto pracodawca zwrócił się o zajęcie stanowiska do organizacji związkowej, która zaakceptowała stanowisko strony pozwanej. W ocenie strony pozwanej powód korzystając z samochodu F. (...), bez zatwierdzenia tego faktu w karcie drogowej przez przełożonego, nie zgłaszając wszelkich usterek i awarii pracownikowi komórki ds. logistycznych, nie podejmując niezwłocznych działań zmierzających do ratowania zagrożonego majątku oraz zabezpieczenia powstałej szkody, oddalając się z miejsca zdarzenia i opuszczając siedzibę (...) pojazdem, mimo wątpliwości co do jego stanu technicznego, bez powiadomienia o tych faktach pracowników komórki do spraw logistycznych, dopuścił się złamania zasad ustalonych u pozwanego organizacji i porządku w procesie pracy. Zdaniem strony pozwanej działania powoda nosiły znamiona umyślności, gdyż powód swoim zachowaniem naruszył regulację Regulaminu użytkownika służbowych środków transportu i instrukcji w sprawie gospodarowania majątkiem będącym w zarządzie (...) we W.. W ocenie strony pozwanej uchybienie obowiązkom pracowniczym nawet przy ich naruszeniu z winy nieumyślnej stanowi podstawę do wypowiedzenia umowy o pracę, a zatem pracodawca miał prawo do zastosowania kary porządkowej. Ponadto strona pozwana podkreśliła, iż nałożyła na powoda najmniej uciążliwą karę.

W dalszych pismach procesowych powód podniósł, iż pracodawca nakładając karę upomnienia dopuścił się także uchybienia w postaci braku wysłuchania powoda przed nałożeniem kary, albowiem złożenie przez powoda wyjaśnień na piśmie nie było wysłuchaniem rozumieniu art. 109 § 2 k.p. Powód dodatkowo wskazał, iż już w dniu 19 listopada 2014 r. dyrektor strony pozwanej posiadał informacje co do zaistniałego zdarzenia, zatem miał możliwość oceny czy doszło do naruszenia obowiązków ze strony pozwanej. W ocenie powoda rzekome wysłuchanie przed wręczeniem kary porządkowej dokonane przez L. G. pozostawało bez możliwości dokonania oceny zasadności ukarania przez osobę dyrektora.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód R. T. jest zatrudniony u strony pozwanej od dnia 06 stycznia 1998 r. początkowo na stanowisku referenta w zarządzie Dróg we W., a obecnie na stanowisku starszego specjalisty do spraw administracyjno- technicznych Oddział we W., na podstawie umowy o pracę czas nieokreślony.

W okresie zatrudnienia powód nie był karany porządkowo.

Dowód: umowy o pracę, wypowiedzenie zmieniające – akta osobowe powoda.

W dniu 19 listopada 2014 r. około godziny 11.45 powodowi został protokolarnie przekazany pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjny, DW 628JT przez przełożonego M. P..

Powód otrzymał także kartę drogową, która nie została podpisana przez przełożonego. Każdy pojazd mechaniczny był wyposażony w system rejestracji trasy pojazdu (...).

W dniu 19 listopada 2014 r. około godziny 13.38 R. T. wykonując manewr cofania samochodem marki F. (...) na parkingu przy siedzibie strony pozwanej przy ulicy (...) we W., najechał na stojący samochód marki O. (...). Następnie powód wysiadł z pojazdu dokonał jego oględzin, po czym wsiadł do pojazdu i udał się na umówione wcześniej spotkanie służbowe w obrębie skrzyżowania DW 395 i 346.

Oba pojazdy mechaniczne stanowiły własność strony pozwanej.

Około godziny 14.00 powód, w trakcie jazdy na spotkanie służbowe, poinformował telefonicznie pełniącego służbę w dziale logistycznym W. K. o zaistniałym zdarzeniu, który informację tę przekazał kierownikowi D. L. S. D.. W tym samym dniu S. D. poinformował telefonicznie L. G. i dyrektora strony pozwanej o zaistniałym zdarzeniu.

Powód odbył umówione spotkanie w obrębie skrzyżowania DW 395 i 346, które to spotkanie było wcześniej zaplanowane, lecz nie było spotkaniem bardzo pilnym, po czym około godziny 14.30 udał się do siedziby strony pozwanej w C., gdzie pozostawił samochód marki F. (...).

Po powrocie do domu, powód poinformowała telefonicznie przełożoną M. P., około godziny 15.00, o zaistniałym zdarzeniu.

Dowód: - zeznania świadków: S. D., L. G., M. P. k. 82 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze strony powoda R. T. k. 122 (płyta CD),

- notatki służbowe k. 99 -100,

- karta drogową k. 101-102,

- wydruk zdjęć k. 103-106,

W dniu 21 listopada 2014 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o powołanie komisji w celu wyjaśnienia zaistniałego zdarzenia uszkodzenia pojazdów na parkingu w dniu 19 listopada 2014 r. oraz o zbadanie stanu technicznego pojazdu marki F. (...), którym się poruszał z uwagą na wątpliwości co do sprawności hamulców.

Powód wcześniej nigdy nie zgłaszał stronie pozwanej wątpliwości w zakresie sprawności hamulców w samochodzie służbowym F. (...). Nigdy też nie było sytuacji, w której ewentualnie byłyby wątpliwości w zakresie sprawności hamulców F. (...).

W dniu 21 listopada 2014 r. powód został wezwany do złożenia pisemnych wyjaśnień w przedmiocie zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r., które to wyjaśnienia powód złożył w dniu 24 listopada 2014 r. wskazując, iż najechanie na pojazd miało charakter niezamierzony i podkreślił, iż nigdy nie był sprawcą szkody komunikacyjnej.

Dowód: wydruk wiadomości email z załącznikami k. 15-17.

W dniu 26 listopada 2014 r., strona pozwana powołała zespół w sprawie przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w związku ze zdarzeniem w dniu 19 listopada 2014 r., z udziałem powoda.

W toku postępowania powód składał dodatkowe pisemne wyjaśnienia, analizowano dokumentację, przesłuchiowano świadków. Dokonano też sprawdzenia hamulców w samochodzie F. (...). Sprawdzenie hamulców nie wykazało, aby były one w jakikolwiek sposób niesprawne.

Prace zespołu wyjaśniającego zakończyły się w dniu 01 grudnia 2014 r.

W dniu 04 grudnia 2014 r. komisja wyjaśniająca sporządziła protokół z postępowania wyjaśniającego w którym wskazano, iż w dniu 19 listopada 2014 r. powód Rober T. w czasie wykonywania manewru cofania uszkodził dwa pojazdy tj. prowadzonego przez niego F. (...) i stojącego na parkingu O. (...). Komisja sformułowała wnioski, iż „powód nie przestrzegał obowiązujących uregulowań, a w szczególności nie zgłosił bezpośrednio po zdarzeniu uszkodzenia samochodów biorących udział w kolizji. Z wyjaśnień złożonych przez R. T. wynika, że bezpośrednio po zdarzeniu miał podejrzenia w kwestii sprawności hamulców, ale korzystał dalej z samochodu - bez uprzedniego uzgodnienia z bezpośrednim przełożonym, który udostępnił mu samochód do wykonywania obowiązków służbowych. Takie postępowanie narusza Regulamin użytkowania służbowych środków transportowych, jak również instrukcję w sprawie zasad gospodarowania składnikami majątkowymi będącymi w zarządzie (...) we W.. Ze złożonych wyjaśnień wynika iż R. T. i M. P. nie znają i nie przestrzegają obowiązujących uregulowań”.

Protokół z postępowania wyjaśniającego został przekazany Dyrektorowi strony pozwanej L. L..

Dowód: - zeznania świadków: S. D., L. G., M. P. k. 82 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze strony powoda R. T. k. 122 (płyta CD),

- pismo z dn. 26.11.14 R. K. 18,
- pismo z dn. 27.11.2014 r. k. 18-19,
- wydruki wiadomości email k. 92-97,
- pismo z dn. 27.11.14 r. k. 98
- wyjaśnienia k. 107,
- wydruk wiadomości email z załącznikami k. 108- 109,
- protokół postępowania wyjaśniającego k. 85-91

U strony pozwanej obowiązują regulację wewnętrzną, w tym Regulamin pracy.

W (...) we W. sposób użytkowania służbowych środków transportu reguluje Regulamin użytkowania służbowych środków transportu i Instrukcja w sprawie zasad gospodarowania majątkiem będącym w zarządzie (...) we W..

Powód znał treść aktów prawa wewnętrznego.

Zgodnie z Regulaminem użytkowania służbowych środków transportu pojazdy będące na stanie (...) mogą być przekazywane użytkownikom poprzez:

- a) powierzenie protokołem zdawczo-odbiorczym z jednoczesnym przyjęciem przez użytkownika odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie na podstawie umowy,
- b) udostępniana do korzystania na podstawie kart drogowej (§ 5 ust. 1)

Zgodnie z § 6 ust. 4 użytkownicy pojazdów są zobowiązani w szczególności do prawidłowej eksploatacji pojazdu, dbania o jego stan techniczny i czystość oraz niezwłocznego zgłaszania wszelkich usterek i awarii pracownikowi Wydziału Mienia zarządzającemu pojazdami służbowymi.

Zgodnie z § 33 ust. 1 i 2 Instrukcji w sprawie zasad gospodarowania majątkiem będącym w zarządzie (...) we W.

Ustęp 1 osoby odpowiedzialne za powierzony majątek zobowiązane są do niezwłocznego informowania odpowiednio pracowników D. (...) Jednostki raz pracowników zatrudnionych w Zespole ds. Informatyzacji w przypadku stwierdzenia jakichkolwiek uszkodzeń lub zniszczeń w użytym majątku.

Ustęp 2 w przypadku stwierdzenia zagrożenia lub szkody każdy pracownik zobowiązany jest do niezwłocznego podjęcia działań zmierzających do ratowania zagrożonego majątku oraz zabezpieczenia dowodów powstawania szkody.

Dowód: - Regulamin pracy k. 20- 31,

- Regulamin użytkowania służbowych środków transportu k. 32-34,

- Instrukcja w sprawie zasad gospodarowania majątkiem będącym w zarządzie (...) we W. k. 35-41,

- Oświadczenie powoda z dn. 06.03.2013 r. – akta osobowe powoda.

Przełożona powoda M. P. stosowała w trakcie pracy taką praktykę, iż karty drogowe na wyjazd służbowe na dany dzień pojazdem były akceptowane po wykonanym zadaniu albo na koniec danego miesiąca, wbrew postanowieniom Regulaminu. Karty były zdawane dyrektorowi strony pozwanej do 10 dnia każdego miesiąca.

Dowód: zeznania świadka M. P. k. 82 (Płyta CD).

W dniu 11 grudnia 2014 r. L. G., posiadająca upoważnienie od dyrektora (...), przeprowadziła z powodem rozmowę dotyczącą zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r., podczas której powód został zapytany o przebieg zdarzenia z tego dnia. Powód przedstawił opis zdarzenia. Po rozmowie z powodem, L. G. wręczyła powodowi pisemne oświadczenie o nałożeniu kary upomnienia podpisane przez Dyrektora (...) we W..

W oświadczeniu o nałożeniu kary porządkowej wskazano, iż powodowi udziela się kary upomnienia za umyślne naruszenia interesu pracodawcy poprzez narażenie go na stratę, która powstała na skutek niezachowania należytej ostrożności podczas manewru cofania, czym doprowadził powód do uszkodzenia dwóch samochodów służbowych marki O. (...) i F. (...) na parkingu (...) w dniu 19 listopada 2014 r. Ponadto dopuścił się powód nieprzestrzegania uregulowań wewnętrznych, a w szczególności :

- korzystanie z samochodu F. (...) bez zatwierdzenia wyjazdu w karcie drogowej przez przełożonego w dniu 19 listopada 2014 r.;

- nieprzestrzeganie obowiązku zgłaszania wszelkich usterek i awarii pracownikowi komórki ds. logistycznych, zgodnie z § 6 ust. 4 Regulamin użytkowania służbowych środków transportu,

- nieprzestrzeganie zapisów § 33 ust. 2 Instrukcji sprawie zasad gospodarowania majątkiem tj. w przypadku stwierdzenia zagrożenia lub szkody każdy pracownik zobowiązany jest do niezwłocznego podjęcia działań zmierzających do ratowania zagrożonego majątku oraz zabezpieczenia dowodów powstawania szkody,

- oddalenie się z miejsca zdarzenia w dniu 19 listopada 2014 r. i opuszczenie siedziby DSDiK pojazdem, mimo pojawienia się wątpliwości co do jego stanu technicznego, stwierdzenia uszkodzenia innego pojazdu bez powiadomienia o tych faktach pracowników komórki do spraw logistycznych, a tym samym uniemożliwienie przeprowadzenia oględzin auta w celu stwierdzenia rozmiarów uszkodzeń, czy kontroli trzeźwości kierującego pojazdem.

Powód wniósł w terminie sprzeciw od nałożonej kary, który nie został uwzględniony przez pracodawcę.

Dowód: - zeznania świadka L. G., k. 82 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze strony powoda R. T. k. 122 (płyta CD),

- kara upomnienia k. 11,

- Sprzeciw powoda k. 12,

- Pismo strony poznaje z dn. 18.12.14 k. 13

Pismem z dnia 17 grudnia 2014 r. strona pozwana zwróciła się do związku zawodowego w celu zajęcia stanowiska w sprawie nałożenia kary porządkowej.

Związek zawodowy Pracowników Drogownictwa RP Zarząd Zakładowy DSDiK we W. zaakceptowało stanowisko pracodawcy w sprawie nałożenia kary upomnienia wskazując, iż nałożenie kary na powoda znajduje formalne, prawne i merytoryczną podstawę.

Dowód: pismo (...) z dn. 17.12.14 r. – akta osobowe,

- Pismo Związku zawodowego Pracowników Drogownictwa RP Zarząd Zakładowy DSDiK we W. z dn.17.12.14 r. – akta osobowe.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie pozwu znajduje swoje podstawy prawne w treści art. 112 § 2 k.p., zgodnie z którym, pracownik, który wniósł sprzeciw, może w ciągu 14 dni od dnia zawiadomienia o odrzuceniu tego sprzeciwu wystąpić do sądu pracy o uchylenie zastosowanej wobec niego kary.

Podstawą dla żądania przez pracownika uchylenia kary porządkowej jest naruszenie przez pracodawcę przepisów prawa przy jej stosowaniu.

Odpowiedzialność porządkowa pracowników jest instrumentem reakcji pracodawcy na naruszenie przez pracownika niektórych obowiązków. Spełnia ona zatem funkcję represyjną. Zapobiegając naruszaniu obowiązków pracowniczych, spełnia ona również funkcję prewencyjną. Zgodnie z art. 108 § 1 k.p. za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych, a także przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy, pracodawca może stosować karę upomnienia lub karę nagany. Za jedno przekroczenie pracownik może być ukarany tylko jedną z kar. Kara porządkowa może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika (art. 109 § 2 k.p.), przed upływem 2 tygodni od powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i przed upływem 3 miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia (art. 109 § 1 k.p.).

O zastosowanej karze, co wynika z treści art. 110 k.p., pracodawca zawiadamia pracownika na piśmie, wskazując rodzaj naruszenia obowiązków pracowniczych i datę dopuszczenia się przez pracownika tego naruszenia oraz informując go o prawie zgłoszenia sprzeciwu i terminie jego wniesienia. Odpis zawiadomienia składa się do akt osobowych pracownika.

Przesłankami zastosowania odpowiedzialności porządkowej są: bezprawność zachowania, czyli popełnienie przekroczenia porządkowego, jak też wina pracownika, wyrażająca się subiektywną nagannością jego zachowania, tzn. zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) popełnienia przekroczenia albo popełnieniem go wskutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że sprawca możliwość taką przewidywał albo mógł przewidzieć. Wina, jako przesłanka odpowiedzialności porządkowej, oznacza negatywną ocenę stosunku pracownika do faktu naruszenia obowiązków pracowniczych. Jest to subiektywna przesłanka odpowiedzialności porządkowej pracownika. Formuła deliktu porządkowego jest natomiast w art. 108 § 1 k.p. konkretyzowana przez odesłanie do

obowiązków określonych w przepisach prawa (przepisy bhp, przepisy przeciwpożarowe, przepisy o usprawiedliwianiu nieobecności w pracy) i do obowiązków wynikających z "ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy".

Oceniając zasadność żądania pozwu, w pierwszej kolejności Sąd winien był ustosunkować się do zarzutów formalnych zgłaszanych przez powoda, mianowicie: przekroczenie ustawowego terminu do nałożenia kary porządkowej oraz braku wysłuchania powoda przed nałożeniem kary porządkowej.

Oceniając zarzut przekroczenia terminu do nałożenia kary porządkowej, należy wskazać, iż art. 109 § 1 k.p. stanowi, że kara nie może być zastosowana po upływie 2 tygodni od powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i po upływie 3 miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie była data w jakie doszło do zdarzenia tj. 19 listopada 2014 r. Jednakże, co jest istotne w sprawie, strona pozwana na wyraźny wniosek powoda wszczęła postępowanie wyjaśniające mające na celu wyjaśnienia zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r. i w tym celu powołała trzyosobową komisję wyjaśniającą. Z dowodów w postaci zeznań świadków K. Ł., L. G. i protokołu prac komisji oraz wydruków wiadomości email wynika, iż w toku swoich prac komisja podjęła czynności w postaci odebrania wyjaśnień od powoda, przesłuchania świadków i analizy dokumentów. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż działania strony pozwanej polegające na ustaleniu przebiegu zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r. miały na celu ustalenia zgodności zachowania powoda z obowiązującymi przepisami oraz ustaleniu przyczyn zdarzenia. Doszło również do zbadania stanu hamulców w samochodzie użytkowanym przez powoda. Tym samym oczywistym jest to, iż dopiero po zakończeniu prac komisji wyjaśniającej i przekazaniu jej ustaleń dyrektorowi strony pozwanej możliwe było podjęcie decyzji czy powód dopuścił jakiegokolwiek naruszenia a jeśli tak to jak należy je usankcjonować. Jak wynika z zeznań świadków, ale również jak wynika z niekwestionowanego przez strony protokołu postępowania wyjaśniającego, komisja zakończyła prace w dniu 4 grudnia 2014 r. i dopiero wówczas przekazała protokół dyrektorowi strony pozwanej, zatem dopiero od tej daty należy liczyć termin określony przepisem art. 109 § 1 k.p.

Nadto, w ocenie Sądu, przyjęcie, iż początkowym biegiem terminu jest zdarzenie z dnia 19 listopada 2014 r. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji powoda, albowiem uniemożliwiłoby wzięcie pod uwagę czynności dokonanych przez komisję wyjaśniającą. Podkreślenia wymaga również to, że powołanie komisji wyjaśniającej miało miejsce na wyraźny wniosek powoda, a zatem zaniechanie w tym zakresie przez pracodawcę mogłoby być przedmiotem zarzutów ze strony powoda. Tym samym wobec okoliczności, iż działania komisji wyjaśniającej miały na celu analizę i ocenę zachowań powoda, termin zakończenia prac i jej wyniki pozostawały w ścisłym związku z decyzją o nałożeniu kary porządkowej.

Odnosząc się do drugiego zarzutu powoda w zakresie naruszenia przez pracodawcę przepisów kodeksu pracy, tj. braku wysłuchania powoda, określonego w art. 109 § 2 k.p. powód wskazał, iż złożone przez jego osobę wyjaśnienia w dniu 24 listopada 2014 r. na piśmie nie stanowiły wysłuchania w rozumieniu powyższego przepisu i jednocześnie wskazał, iż rozmowa z L. G. przed wręczeniem kary porządkowej uniemożliwiło dokonanie oceny zasadności ukarania przez osobę uprawnioną do nałożenia kary – dyrektora (...). W ocenie powoda, to, że dyrektor strony pozwanej L. L. złożył oświadczenie woli na piśmie o nałożeniu kary upomnienia na powoda mając do tego pełne umocowanie, tym samym bez znaczenia miał udział L. G. gdyż to nie jej osoba złożył przedmiotowe oświadczenie, a jedynie je wręczyła. Zgodnie z twierdzeniami zawartymi w tezie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04 marca 1999 r., I PKN 605/98, opubl. OSNP 2000/8/307 „zastosowanie kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu, gdyż wtedy wewnętrzna wola przełożonego otrzymuje swój zewnętrzny, formalny wyraz. Natomiast z punktu widzenia skutków takiej decyzji dla pracownika (art. 110 i 112 § 1 k.p.) istotne znaczenie ma chwila zawiadomienia go na piśmie o zastosowanej karze”.

W tym miejscu podkreślić należy, na co wskazuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 kwietnia 1998 r., I PKN 45/98, opubl. OSNP 1999/8/273, iż sprawą organizacji pracy przez pracodawcę jest to, kogo wyznaczy do nakładania kar porządkowych. W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż wysłuchanie pracownika przez inną wyznaczoną do tego osobę niż uprawniona do wymierzenia kary porządkowej nie narusza art. 109 § 2 k.p. (vide wyrok Sadu Najwyższego z dnia 09 kwietnia 1998 r., I PKN 45/98, opubl. OSNP 1999/8/273).

Sąd dzieląc w pełni stanowiska Sądu Najwyższego wyjaśnione w w/w orzeczeniach, uznał, że przepis art. 109 k.p. nie wymaga, aby ta sama osoba wysłuchała pracownika, a następnie decydowała o nałożeniu kary. Konieczne jest jedynie, aby wysłuchanie pracownika poprzedzało nałożenie kary. Osoba uprawniona do nakładania kar porządkowych może natomiast upoważnić inną osobę do wysłuchania pracownika przed podjęciem decyzji o nałożeniu kary.

Z zeznań powoda wynika, iż przed wręczeniem kary został zobowiązany do złożenia wyjaśnień, po czym osoba która go wysłuchała wręczyła dokument z nałożoną karą. W tym miejscu należy wyjaśnić, iż uprzedniość wysłuchania wymaga od pracodawcy zachowania ustnego sposobu wysłuchania pracownika, który w tej właśnie formie ma najpełniejsze możliwości wyjaśnienia kwestii spornych, jakie ewentualnie uzasadniają następcze nałożenie kary porządkowej. Zważywszy, iż powód miał zapewnioną pełną swobodę wypowiedzi przed osobą upoważnioną do wręczenia kary oraz iż dopiero po wypowiedzeniu się powoda doszło do wręczenia oświadczenia woli, w ocenie Sądu zostały spełnione wymogi z art. 109 § 2 k.p.

Nie jest prawdą zatem, że powód miał jedynie możliwość pisemnego wypowiedzenia się w zakresie zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r. lecz również miał możliwość wypowiedzenia się ustnie.

Zważywszy, że pracodawca zastosowała karę porządkową z zachowaniem wymogów formalnych tej procedury należało ustosunkować się do podanych powodowi R. T. przyczyn będących podstawą zastosowania kary porządkowej – kary upomnienia.

Jak wynika z treści pisma pracodawcy, podstawą do nałożenia na powoda kary porządkowej, było umyślne naruszenia interesu pracodawcy poprzez narażenie go na stratę, która powstała na skutek niezachowania należytej ostrożności podczas manewru cofania, czym powód doprowadził do uszkodzenia dwóch samochodów służbowych marki O. (...) i F. (...) na parkingu (...) w dniu 19 listopada 2014 r. Ponadto nieprzestrzegania uregulowań wewnętrznych, a w szczególności po pierwsze korzystanie z samochodu F. (...) bez zatwierdzenia wyjazdu w karcie drogowej przez przełożonego w dniu 19 listopada 2014 r.; po drugie nieprzestrzeganie obowiązku zgłaszania wszelkich usterek i awarii pracownikowi komórki ds. logistycznych, zgodnie z § 6 ust. 4 Regulamin użytkowania służbowych środków transportu, po trzecie nieprzestrzeganie zapisów § 33 ust. 2 Instrukcji sprawie zasad gospodarowania majątkiem tj. w przypadku stwierdzenia zagrożenia lub szkody każdy pracownik zobowiązany jest do niezwłocznego podjęcia działań zmierzających do ratowania zagrożonego majątku oraz zabezpieczenia dowodów powstawania szkody i po czwarte oddalenie się z miejsca zdarzenia w dniu 19 listopada 2014 r. i opuszczenie siedziby DSDiK pojazdem, mimo pojawienia się wątpliwości co do jego stanu technicznego, stwierdzenia uszkodzenia innego pojazdu bez powiadomienia o tych faktach pracowników komórki do spraw logistycznych, a tym samym uniemożliwienie przeprowadzenia oględzin auta w celu stwierdzenia rozmiarów uszkodzeń, czy kontroli trzeźwości kierującego pojazdem.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie była okoliczność, iż w dniu 19 listopada 2014 r. powód wykonując manewr cofania samochodem marki F. (...) stanowiącym mienie strony pozwanej uderzył w zaparkowany pojazd strony pozwanej marki O. (...) po czym obejrzał jedynie dwa pojazdy i odjechał w celu odbycia umówionego spotkania.

Przechodząc do pierwszego zarzutu określonego w karze upomnienia należy wskazać, iż regulacja wewnętrzna Regulamin użytkowania służbowych środków transportu jasno wskazuje, iż przekazanie pojazdu odbywa się na podstawie powierzenia pojazdu protokołem-zdawczo odbiorczym i udostępnienie do korzystania na podstawie karty drogowej. Z postępowania dowodowego, w szczególności z dowodu w postaci karty drogowej wynika, iż karta drogowa nie została zatwierdzona przez przełożonego powoda. Jednakże zeznania świadka M. P. wskazały na odmienną od regulacji wewnętrznych stosowaną praktykę. Mianowicie dowód w postaci jej zeznań wskazał, iż przełożona powoda stosowała następczą akceptacji kart, po wykonaniu powierzonych zadań służbowych albo zbiorcze ich zatwierdzanie na koniec danego miesiąca. W świetle powyższego, w ocenie Sądu, strona pozwana nie mogła skutecznie stawiać powodowi zarzutu, iż niezgodnego z regulacjami korzystał z pojazdu bez karty drogowej, gdyż korzystanie z pojazdów bez uprzedniej akceptacji było realizacją praktyki stosowanej przez bezpośredniego przełożonego powoda.

Przechodząc natomiast do kolejnego zarzutu postawionego powodowi w karze porządkowej, tj. zarzutu polegającego na nieprzestrzeganiu zasad wynikających z § 6 ust. 4 Regulamin użytkownika służbowych środków transportu i § 33 ust. 2 Instrukcji sprawie zasad gospodarowania majątkiem, należy uznać, że z ich zapisów jasno i jednoznacznie wynika obowiązek zgłaszania wszelkich usterek i awarii użytkowników pojazdu pracownikowi komórki ds. logistycznych oraz obowiązek niezwłocznego podjęcia działań zmierzających do ratowania zagrożonego majątku oraz zabezpieczenia dowodów powstawania szkody w przypadku stwierdzenia zagrożenia lub szkody w mieniu pracodawcy. Z dowodu w postaci przesłuchanie powoda wynika, iż bezpośrednio po tym, jak uderzył w drugi pojazd mechaniczny w trakcie manewru cofania, wyszedł z pojazdu obejrzał uszkodzenia stwierdzając, iż to tylko otarcie i kontynuował wykonywanie obowiązków służbowych w postaci udania się na spotkanie służbowe, a dopiero po około 40 minutach od kolizji, po opuszczeniu miejsca zdarzenia, zadzwonił do działu logistyki. Powyższa relacja zdarzeń znajdowała również potwierdzenie w dowodach osobowych – zeznań świadków S. D., M. P. i K. Ł., a także dowodach z dokumentów. Nie budzi wątpliwości, iż wykonanie przez powoda telefonu do działu logistycznego po około 40 minutach od zdarzenia nie nosiło znamion działania niezwłocznego, albowiem przez niezwłoczność należy rozumieć przekazanie informacji bezpośrednio po zajściu zdarzenia.

Zatem prawidłowe postępowanie powoda powinno polegać na poinformowaniu działu logistycznego strony pozwanej od razu po tym, jak doszło do kolizji z drugim samochodem. Tymczasem powód widząc uszkodzenia pojazdu, które była naocznie dostrzegalne, zignorował obowiązek jak najszybszej informacji i kontynuował jazdę na miejsce spotkania. Powód w zeznaniach wskazał, że się spieszył oraz nie widział żadnego zagrożenia dla mienia strony w postaci pozostawienia samochodu osobowego marki F. (...) w kontynuacji podróży. Powyższe przekonanie powoda, w ocenie Sądu, nie usprawiedliwiała działań powoda, albowiem powód znał procedury postępowania, co poświadczył składając oświadczenie o zapoznaniu się z treścią regulacji wewnętrznej, a nadto był długoletnim i doświadczonym pracownikiem strony pozwanej.

Zdaniem Sądu powyższe działania powoda nosiły znamiona co najmniej rażącego niedbalstwa.

Zgodne z doświadczeniem życiowym jest przekonanie, że gdyby w trakcie jazdy na spotkanie służbowe uszkodzonym samochodem doszło do kolejnej (niezamierzonej przez powoda kolizji drogowej), strona pozwana jako właściciel samochodu, nie miałaby możliwości dochodzenia od zakładu ubezpieczeniowego odszkodowania z tytułu powstałych szkód, a także możliwym byłyby dalsze komplikacje związane z ustaleniem rozmiaru szkody i jej likwidacją.

W ocenie Sądu pracodawca ma pełne prawo do egzekwowania przez pracownika obowiązujących zasad, a pracownik nie jest uprawniony do samodzielnego dokonania wyboru który z obowiązków jest ważniejszy – niezwłoczne zawiadomienie o szkodzie czy kontynuowanie obowiązków służbowych mimo uszkodzenia pojazdu. Ponadto po poinformowaniu o kolizji, powód powinien skontaktować się z przełożonym w celu uzyskania informacji, jakie powinny być jego dalsze działania, tj. czy kontynuować obowiązki służbowe czy pozostać na miejscu zdarzenia. Tym samym w ocenie Sądu powód dopuścił się samowolne działania w postaci podjęcia decyzji o kontynuowaniu obowiązków służbowych, mimo zaistniałej kolizji naruszając w ten sposób obowiązujące u strony pozwanej zasady.

Oceniając ostatni zarzut postawiony powodowi w karze upomnienia, tj. oddalenie się powoda z miejsca zdarzenia w dniu 19 listopada 2014 r. i opuszczenie siedziby DSDiK pojazdem, mimo pojawienia się wątpliwości co do jego stanu technicznego, stwierdzenia uszkodzenia innego pojazdu bez powiadomienia o tych faktach pracowników komórki do spraw logistycznych, a tym samym uniemożliwienie przeprowadzenia oględzin auta w celu stwierdzenia rozmiarów uszkodzeń, czy kontroli trzeźwości kierującego pojazdem, należy uznać, że zarzut ten jest zarzutem uzasadniającym wymierzenie powodowi kary upomnienia.

Z dowodów w postaci: pisemnego wniosku powoda z dnia 21 listopada 2014 r. o zbadanie sprawności pojazdu marki F. (...), pisemnych wyjaśnień powoda i zeznań świadków, jasno wynika, iż powód upatrywał przyczynę kolizji w niesprawności kierowanego przez siebie pojazdu, tym samym w ocenie Sądu, niezrozumiałym jest kontynuowanie jazdy przez powoda w chwili pojawienia się tak poważnych wątpliwości.

Ponadto przez fakt, iż powód opuścił miejsce kolizji i udał się na miejsce spotkania, pracownicy zajmujący się badaniem stanu pojazdów nie mogli dokonać bezpośrednich oględzin auta w celu stwierdzenia rozmiarów uszkodzeń, czy kontroli trzeźwości kierującego pojazdem. Powód co prawda sam obejrzał stan pojazdu stwierdzając jedynie zarysowania jednak, jako osoba nie mająca fachowej wiedzy z zakresu mechaniki samochodowej, nie miał umiejętności aby dokonać profesjonalnego oględzin pojazdu i szacunku szkód. Nadto zauważyć należy, iż powód nie przewidział okoliczności, iż w sytuacji w której w drodze na spotkanie doszłoby do kolejnej kolizji, uniemożliwiłoby to oszacowanie rzeczywistej szkody powstałej podczas wykonywania manewru cofania i dochodzenia jej naprawienia. Zdaniem Sądu powód swoim lekkomyślnym działaniem w ogóle nie brał pod uwagę ewentualnych dalszych konsekwencji swojego działania narażając siebie i pracodawcę na szkodę.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w oparciu o zebrane w sprawie dowody z dokumentów umowy o pracę, informacji o zatrudnieniu, aneksów do umowy, wiadomości email, wydruku zdjęcia, protokołu postępowania komisji wyjaśniającej, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ponadto ustalenia faktyczne zostały poczynione w postaci dowodu z zeznań świadków S. D., L. G., K. Ł. i M. P., które były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały. Również na walor wiarygodności zasługiwały zeznania powoda w części w jakiej korespondowały z osobowym i rzeczowym materiałem dowodowym.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że pracodawca w sposób prawidłowy zastosował nałożenie kary porządkowej upomnienia na powoda. W ocenie Sądu działania powoda w postaci zaniechania niezwłocznego poinformowania o kolizji było działaniem naruszającym obowiązujący u strony pozwanej Regulamin pracy, Regulamin użytkowania służbowych środków transportu i Instrukcję w sprawie zasad gospodarowania majątkiem będącym w zarządzie (...) we W., które były dobrze znane powodowi. Wskazać należy, iż pracodawca wymierzając karę zdecydował się zastosować karę o najmniejszych ujemnym skutku- karę upomnienia.

Zauważyć należy, iż faktycznie doszło do naruszenia wewnętrznych regulacji, a zatem przedmiotowa kara była adekwatna do rozmiaru i wagi naruszeń.

Podkreślenia wymaga to, iż pracodawca miał pełne prawo do zdyscyplinowania powoda przez możliwość jaką przewidział ustawodawca w postaci kar porządkowych. Tym samym wobec faktu dopuszczenia się naruszeń działanie pracodawcy było w pełni uzasadnione. Faktem jest, iż powód w okresie długoletniego zatrudnienia u strony pozwanej nie był poddany karze porządkowej, jednakże kara porządkowa jest wymierzona za zaistniałe zdarzenie o charakterze jednostkowym i nie stanowi oceny całościowych działań powoda na przestrzeni całego okresu zatrudnienia. Postawa pracownika jest jedynie okolicznością brana pod uwagę przy wymierzeniu rodzaju kary. To, że powód dopuścił się takiego naruszenia świadczy o incydentalności zdarzenia. Ponadto wskazać należy, iż karę uważa się za niebyłą i jej odpis usuwa się z akt osobowych pracownika po roku nienagannej pracy. Pracodawca może, z własnej inicjatywy lub na wniosek reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej, uznać karę za niebyłą przed upływem tego terminu.

Zatem w ocenie Sądu sam fakt nałożenia kary nie będzie stanowił żadnych nadmiernych uciążliwości dla osoby powoda zważywszy na dotychczasowy przebieg zatrudnienia u strony pozwanej.

O kosztach procesu zasądzonych od powoda na rzecz strony pozwanej orzeczono na podstawie w art. 98 § 1 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca na żądanie strony przeciwnej obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty należne pełnomocnikowi strony pozwanej złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60,00 zł na podstawie § 11 ust. 1 pkt 3 w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm).

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo

lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast w myśl art. 113 ust. 1 w/w ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jako, że powództwo podlegało oddaleniu, a tym samym strona pozwana wygrała proces, w związku z czym nie było podstaw do odciążenia jej kosztami sądowymi, natomiast powód z mocy prawa był zwolniony z obowiązku poniesienia kosztów sądowych.